

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 100.

Anden Session.

38te Møde.

Mandagen den 2den December.

(Fortfat).

Unsgaard: Den ærede næstsidste Taler maa sikkert have misforstaaet mig ved min første Uttring. Jeg har ingenlunde nægtet, at det jo nok kan være muligt, at der har været gaaet frem paa den Maade, han anførte, men jeg har sagt, at, saavidt jeg kan skjønne, var det ikke overeensstemmende med de gjældende Anordninger. Jeg har ikke Noget imod det Princip, som ligger til Grund for Forslaget, men, hvad jeg maatte erindre, er, om det er nødvendigt efter en rigtig Fortolkning af Frdn. af 1792. Hvis Thinget ikke skulde antage, at dette er Tilfældet, skal jeg naturligviis ikke stille noget videre Forslag derom.

Solberg: Jeg vil blot tillade mig at bemærke med Hensyn til den ærede næstsidste Talers Uttringer, at jeg har gjort den Erfaring, at, naar Folk kunne følge deres Hjerte og handle frivilligt, ere de meget mere beredvillige til at være behjælpelige i Ildbrandsstilfælde, end naar de skulle tvinges til Noget, som de ikke antage med Nekte er dem paa-lagt. Uvillien kommer ogsaa ofte af den Maade, hvorpaa Saadant bliver besalet. Hvis imidlertid den ærede Landsthingsmand har gjort den modsatte Erfaring af den, jeg har gjort, at Landboerne skulde være uvillige til at hjælpe hverandre i saadanne Ulykkestilfælde, skulde det smerte mig særdeles meget.

Orsted: Naar jeg har anført, at Rydningspligten ikke kunde paahvile Mandstabet efter § 28 i Brandanordningen af 29de Februar 1792, tilføiede jeg: forsaavidt det er ikke nødvendigt til Slutningen, og altsaa kan jeg aldeles ikke have Noget imod, at Rydningspligten fremdeles maa paahvile Beboerne der,

hvor de ere fornødne til Slutningen. Naar jeg har sagt, at Rydningspligten, forsaavidt den gaaer over fra Districtets Beboere til Cieren, igjen maa erstattes af Assurancen, var det, som jeg tilkjendegav, kun forsaavidt der var Røder, hvori Beføstningen kunde ligvideres, thi under den modsatte Forudsætning kunde Assurancen ikke komme til at betale mere end den forsikrede Sum, og det kunde under andre Omstændigheder falde Assurancen til Last. Dertil behøves ingen Lov, det er det almindelige Assuranceprincip, som i Forbindelse med det enkelte Tilfældes Bessaffenhed maa afgjøre, hvorvidt Erstatning skal gives eller ikke; men det, som her i Thinget er passeret, viser, at der kan opstaae adskillige praktiske Vanskeligheder, baade med Hensyn til Spørgsmaalet om hvad der hører til Slutning og om Assurandeurernes Pligt til at erstatte Rydnings-Beføstningerne, og det er derfor dog meget tvivlsomt, om en saadan Lov af det foreslaaede Indhold er ønskelig eller ikke. Der kan opstaae Vanskeligheder med Hensyn til Bestemmelsen af, om Rydningen er nødvendig for Slutningens Skyld, og der kan ligeledes opstaae Vanskeligheder ved at bedømme, hvorvidt Tilfældet er af den Natur, at Skaden igjen skal erstattes af Brandsforsikringen, og fremdeles — hvilket er det Værste — vil det ofte blive vanskeligt for den Brandlidte at faae Arbeidet udført for en nogenlunde taalelig Pris, naar den Forpligtelse ophæves, som Forordningen af 29de Februar 1792 foreskriver. Uagtet jeg altsaa maa erkjende, at det ikke er principmæssigt, at det skal paaligge Beboerne at rydde Grundene, uden forsaavidt det behøves til Slutning, og at det ogsaa med Hensyn til Forsikringen forholder sig, som jeg har anført, er jeg dog noget uvis om, hvorvidt man ikke fremkalder Forviklinger ved en